

Старата жена, която бѣше майка на дѣтенцето, лежеше болна на единъ скѣсанъ хастъръ, а дѣтенцето треперѣше близо до огнището.

— Какво да правѣж, чадо! Не мож вече да работѣж: рѣцѣтъ ми ослабнѣхъ, краката ми вече не държатъ . . . Ахъ, бѣдно мое дѣте!

Горката майка! искаше ѝ се да прегърне милото си дѣте, то дано го малко постопли, но нѣмаше вече сили да направи това.

— Не, мамо, азъ нѣма вече да ходѣж на училището. Ще отида въ града да слугувамъ у нѣкои богати хора, за да си купимъ хлѣбъ и дърва.

Майка му, като чу тѣзи негови думи, тя заплака. Колко много ѝ се искаше да го изучи!

— Не плачи, миличка мамо, азъ нѣма да те забравѣж. Всѣкой день ще си доаждамъ. Ето, още сега ще отида да кажа на учителя за това.

Слѣдъ това той цѣлунъ рѣката на майка си, взе си тоежката и шапчицата и безъ да се страхува, нито отъ студения вѣтръ, нито отъ голѣмия снѣгъ, исхвъркнѣ изъ колибката, като едно освобождено отъ кафезчето птиче.

II.

Училищния звънецъ удари. Ученицитѣ единъ по единъ се прибрахъ въ училището. Учителя стоѣше до вратата и внимателно изгледваше всѣкой единъ свой ученикъ, като че ли търсѣше нѣкого. Всичко на около утихнѣ. Училищната работа се започнѣ.

Учителя, веселъ и спокоенъ, започнѣ да чете имената на ученицитѣ си. Тѣмко когато той произнесе името „Мирчо Петковъ“, и нѣкои отъ ученицитѣ сѣ приготвювахъ да извикатъ „нѣма го“, въ това врѣме нѣкой похлопа на вратата. Учителя остави списъка на ученицитѣ си на масата и отиде да отвори вратата. Въ стаята влѣзе едно бѣдно селянче съ испокѣсани дрѣхы